

Finansministeren (Grünbaum): Det er kun rigtigt i den forstand, at det ikke er med i indløsningen. Men ellers er det forkert, for det er jo fonden, der har disse kapitaler, og hvem er fonden? Fonden er ikke en person. Fonden ejes i fællesskab af samtlige lønmodtagere i det danske samfund. Det er fællesskabet, der har den, og det vil igen sige, at det, som ejendomsretten kan give sig udslag i løbende, nemlig udbytte af disse kapitaler, får lønmodtagerne fuldt ud.

Statsministeren (Anker Jørgensen): Hr. Poul Schlüter har rejst spørgsmålet om, hvorvidt det lovforslag, som regeringen her har fremsat, indeholder en ekspropriationsret. Nu har justitsministeren svaret ganske indgående, og jeg skal derfor blot for en ordens skyld bekræfte, at regeringen bestemt ikke mener, at der er tale om ekspropriation. Jeg vil gerne tilføje, at hvis der havde været det, ville vi ikke have fremsat det i den ordlyd, det rent faktisk har.

Jeg ved godt — og det har hr. Poul Schlüter altså også lagt mærke til — at der er jurister og altså også nu professor Alf Ross, der har udtalt, at der er tale om en form for ekspropriation. Professor Ross har endda tilladt sig at sige, at lovforslaget tenderer i retning af statskup. Jeg tror, det er at spænde buen lidt vel højt, og selv om det er en professor, der gør det, tror jeg han er lige så meget ude af balance som så mange andre mennesker.

Jeg vil gerne sige til hr. Poul Schlüter, at hvis man virkelig mener, at dette er ekspropriation, har man jo mulighed for at rejse sagen som sådan. Det har man formentlig ikke lyst til. I hvert fald er det rigtigt, som justitsministeren siger, at hr. Poul Schlüter selv giver svaret i sit indlæg, idet han forbeholder sig ret til at kræve forslaget ud til folkeafstemning, hvilket i den situation netop ikke er muligt.

Jeg vil gerne om de øvrige bemærkninger, hr. Poul Schlüter kom med, sige, at jeg synes, hans tone er lidt ondartet. Det er ikke så længe siden, vi havde en stor debat her i folketinget, og da var hr. Poul Schlüter meget utilfreds med, at jeg havde deltaget i Europarådet og holdt en tale nede i Strasbourg. Hr. Poul Schlüter mener, at det er ham, der skal bestemme, hvor jeg skal op-

holde mig. Jeg går ud fra, at jeg har pligt til som statsminister at tage imod en invitation til at tale i Europarådet, og så behøver jeg egentlig ikke at finde mig i den slags skoser, som hr. Poul Schlüter her fremkommer med.

Nu er det anden gang, hr. Poul Schlüter kommer med det. Sidste gang han gjorde det, havde han også nogle bemærkninger om et socialismøde i Paris, jeg havde været til. Ja, tænk: jeg tillader mig at tage til socialismøder, ligesom jeg ved, at hr. Poul Schlüter går til møder af en anden politisk observans i udlandet. Men det afgørende er, at selve spørgsmålet om, hvor jeg opholder mig, mener jeg ikke skal gøres til genstand for debat her i folketinget. Jeg synes, det er under lavmålet.

Hr. Ninn-Hansen har rejst det spørgsmål over for mig, om økonomisk demokrati vil være et indgreb i presse- og ytringsfriheden. Jeg vil gøre det klart, at der selvfølgelig ikke har været tale om noget ønske eller nogen hensigt i den retning med lovforslaget. Tværtimod er såvel jeg som regeringen dybt interesseret i en så alsidig og fri presse som overhovedet muligt, hvilket jeg da også ofte i min egenskab af pressens minister har givet udtryk for. Principielt mener jeg ikke, at økonomisk demokrati, herunder medbestemmelsesretten, betyder nogen fare for pressefriheden. Nej, truslen mod pressefriheden kommer ikke fra forslaget om økonomisk demokrati, men mange andre steder fra, ikke mindst fra den såkaldte koncentration af dagspressen, som har medført, at en række dagblade har måttet lukke, og at andre er ude i store økonomiske vanskeligheder. Den koncentration er virkelig en fare for presse- og ytringsfriheden, og jeg har undret mig over, at de borgerlige partier i deres omsorg for pressefriheden ikke også har interesseret sig for den problemstilling.

Man må nok sætte et spørgsmålstegn ved den påstand, at de nuværende ejerforhold i pressen i sig selv skulle være en garanti for ytringsfriheden, og at en medejendomsret for de ansatte på de blade, der omfattes af lovforslaget, skulle udgøre en trussel mod den redaktionelle ytringsfrihed. Imidlertid er det naturligvis også for regeringen noget afgørende at sikre den redaktionelle frihed, og selv om vi ikke mener, den er i fare ved vort lovforslag, går jeg ud fra, at det folke-